

De Rechtbank van Eerste Aanleg te DENDERMONDE
dertiende kamer, rechtdoende in strafzaken, heeft in
haar openbare terechtzitting van 7 maart 2005
het hiernavolgend VONNIS gewezen :

Not.nr. 66.L3.472/02/26

Griffie nr.

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

1. _____, havenarbeider, geboren te _____ op
_____, wonende te _____

2. _____, zonder beroep, geboren te _____
op _____, wonende te _____ ;

Beklaagd van :

Te _____ vanaf 1 december 1996 tot en met datum der dagvaarding: 17 DEC 2004

de eerste en de tweede:

A. - bij inbreuk op de art. 44 § 1-7°, 64 (1°, 2° en 5° lid) en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, gewijzigd door het decreet van 28 juni 1984 (*feiten tot en met 24 maart 1997*)

- bij inbreuk op de artikelen 66, eerste, tweede en vijfde lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (*feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000*)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet, namelijk door het niet naleven van de voorschriften bepaald in de verkavelingsvergunning

- *feiten vanaf 1 mei 2000* strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2, 146 al. 1 7°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening werken, handelingen of wijzigingen die in een inbreuk zijn op de bouw- en verkavelingsvergunningen die zijn verleend krachtens het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden te hebben met name in strijd met punt 5 van de verkavelingsvergunning afgeleverd door het college van burgemeester en schepenen d.d. 6 november 1984:

“De constructie ipse Per kadastraal perceel en per lot kan slechts één weekendverblijf worden toegestaan, enkel geschikt voor tijdelijk en intermitterend verblijf”. (stuk 8)

- B. - bij inbreuk op de artikelen 42 § 1-7°, 43 § 4, 66 (1°, 2°, 3° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (*feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000*)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen het gebruik van vergunde gebouwen te hebben gewijzigd voor zover deze wijziging is opgesomd in een door de Vlaamse regering vast te leggen lijst, terzake in strijd met artikel 5 van het besluit van de Vlaamse Regering van 17 juli 1984 houdende het vergunningsplichtig maken van sommige gebruikswijzigingen

- *feiten vanaf 1 mei 2000* strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-6°, 146-1° en 6°, 147, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 en artikel 2 § 1 van het Besluit van de Vlaamse regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, zoals gewijzigd bij Besluit van de Vlaamse regering van 26 april 2002

namelijk door zonder stedenbouwkundige vergunning de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geheel of gedeeltelijk gewijzigd te hebben van de functiecategorie verblijfsrecreatie naar de functiecategorie wonen en meer bepaald door het permanent bewonen van een gebouw dat gelegen is binnen een zone die op het gewestplan is aangeduid als "gebied voor verblijfsrecreatie".

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:
ligging:

aard en oppervlakte: huis 6 a 82 ca

wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaars ervan geïdentificeerd zijnde als.

op en geboren te op geboren te beiden wonende te

die de eigendomstitel hebben verkregen krachtens: de akte van aankoop verleden 24/10/1988, geregistreerd op 02/11/1988.

~~~~~

De rechtbank nam kennis van :

- de dagvaarding waarmee de zaak bij deze rechtbank werd aanhangig gemaakt en die op 7 januari 2005 werd betekend aan de eerste beklagde persoonlijk en aan de tweede beklagde door afgifte van een afschrift aan de eerste beklagde ;
- de overschrijving van deze dagvaarding op het hypotheekkantoor te op 11 januari 2005 onder het nummer zodat voldaan is aan de voorwaarde vastgelegd in artikel 160 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening ;
- de processen-verbaal en de overige stukken der rechtspleging.

De rechtbank aanhoorde op de openbare terechtzitting van 7 februari 2005 :

- het Openbaar Ministerie in de persoon van _____ substituut procureur des Konings in zijn voordracht van de zaak en in zijn eis ;
- de beklaagden _____ en _____ in hun middelen van verdediging voorgedragen door hun raadsman mr. _____ advocaat met kantoor te _____ die hen heeft vertegenwoordigd.

1. Feitelijke elementen zoals ze uit het dossier blijken

1.1.

Door de politie van _____ werd op 26 februari 2002 proces-verbaal opgesteld lastens de beklaagden nadat gebleken dat de beide beklaagden hun hoofdverblijf hadden overgebracht naar het adres _____

_____ en dit wegens een inbreuk op de stedenbouwregelgeving. Uit een door de wijk-agent uitgevoerd onderzoek bleek dat de beklaagden als huurders daadwerkelijk het pand te _____ betrokken (st. 6). Dit onroerend goed is gelegen in een verkaveling waarvoor op 6 november 1984 een vergunning werd verleend (st. 7). In de stedenbouwkundige bouwschriften wordt onder punt 5. De constructie bepaald : *"Per kadastraal perceel en per lot kan slechts één weekendverblijf worden toegestaan, enkel geschikt voor tijdelijk en intermitterend verblijf"*. Voor het oprichten van het weekendverblijf dat op dit perceel werd opgetrokken werd op 13 september 1988 een bouwvergunning uitgereikt.

1.2.

De eerste beklaagde verklaarde op 4 juli 2002 : *"Ik woon op dit adres sedert einde 1996. Het is de enige woonst die ik heb. We huren deze .. Ik ben op de hoogte van het feit dat het vast bewonen van een recreatiewoning een inbreuk betekent tegen de stedenbouwwetgeving .."* (st. 4). De tweede beklaagde sloot zich aan bij de verklaring van de eerste beklaagde (st. 5).

1.3.

Het onroerend goed dat door de beklaagden wordt betrokken, is gelegen in een zone die volgens het bij koninklijk besluit van 7 november 1978 goedgekeurd gewestplan _____ bestemd is voor verblijfsrecreatie (st. 22).

1.4.

Bij beslissing van het college van burgemeester en schepenen van _____ d.d. 30 april 2003 werd een herstellvordering bestaande in de staking van het strijdig gebruik geformuleerd gekoppeld aan een dwangsom van 125,00 EUR en een verzoek tot ambtshalve machtiging (st. 27-28). Deze vordering werd gemotiveerd met een verwijzing naar de strijdigheid van het gebruik met de bestemmingsvoorschriften (st. 22-23). De gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur heeft bij brief d.d. 3 september 2003

gemeld dat hij zich niet aansloot bij deze vordering omdat de overtreding gelegen was in een geïnventariseerde cluster en de Minister met de vertegenwoordigers van de parketten-generaal in de commissie vervolgingsbeleid had afgesproken dat er voor dergelijke overtredingen geen herstellvorderingen meer zouden worden geformuleerd in afwachting van het resultaat van de besprekingen in de parlementscommissie leefmilieu en ruimtelijke ordening m.b.t. problematiek van de weekendverblijven (st. 32).

1.5.

Blijkens een uittreksel uit het rijksregister d.d. 10 juli 2003 (st. 29-30) werden de beklagden op 14 maart 2002 ingeschreven te

2. Aanpassing der dagvaarding

2.1.

Het Openbaar Ministerie heeft in haar omschrijving van de feiten onder de tenlasteleggingen A en B geen onderscheid gemaakt tussen

- het overtreden van de verkavelingsvoorschriften en de instandhouding van de aldus wederrechtelijk gecreëerde toestand ;
- het realiseren van de bestemmingswijziging zelf en het instandhouden ervan.

2.2.

De rechtbank kan de stelling van het Openbaar Ministerie als zou het plegen van een inbreuk op de verkavelingsvoorschriften en het plegen van een niet-vergunde bestemmingswijziging voortdurende misdrijven uitmaken die aanvangen op het ogenblik van de overtreding van de verkavelingsvoorschriften en op het ogenblik van de bestemmingswijziging en blijven voortduren tot er einde wordt gemaakt aan de onwettige toestand – zonder dat een onderscheid valt te maken tussen respectievelijk de inbreuk en de wijziging zelf en het instandhouding ervan – niet bijtreden.

2.3.1.

Naar het oordeel van de rechtbank dient bij een inbreuk op de verkavelingsvoorschriften en bij een niet vergunde bestemmingswijziging, net als bij niet-vergunde bouwwerken, een onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds de overtreding van de verkavelingsvoorschriften en de bestemmingswijziging zelf en anderzijds de instandhouding van de aldus gecreëerde onwettige toestand. Het plegen van de inbreuk op de verkavelingsvoorschriften en de wijziging van bestemming zijn door hun aard aflopend. Het plegen van een inbreuk op de verkavelingsvoorschriften en de bestemmingswijziging impliceren immers dat van een toestand X (in casu verblijfsrecreatie) wordt overstapt naar een toestand Y (permanent wonen) en zijn dan ook door hun aard aflopend. Eens de inbreuk op de verkavelingsvoorschriften en de bestemmingswijziging van een onroerend goed zijn gerealiseerd, zijn de misdrijven van niet naleven van de verkavelingsvoorschriften en van de niet vergunde bestemmingswijziging voltrokken.

De in strijd met de verkavelingsvoorschriften en zonder vergunning gewijzigde bestemming kan wel worden instandgehouden en wordt in stand gehouden zolang aan die bestemming geen einde wordt gemaakt (door opnieuw te voldoen aan de verkavelingsvoorschriften en door een (nieuwe) wijziging of door het verkrijgen van een vergunning). De instandhouding van de inbreuk op de verkavelingsvoorschriften of gewijzigde bestemmingstoestand is eveneens strafbaar en levert voortdurende misdrijven op : de strafbaarheid blijft bestaan totdat aan de niet naleving van de verkavelingsvoorschriften en aan de niet-vergunde bestemmingstoestand een einde werd gemaakt. Het onderscheid tussen de strafbare bestemmingswijziging zelf en de instandhouding van de niet-vergunde gewijzigde bestemmingstoestand volgt ten andere uit zowel de tekst van artikel 64 al. 4 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw ("*... worden gestraft, zij die door het wijzigen van het gebruik van een gebouw of het instandhouden van die wijziging ...*") (tekst die werd hernomen in artikel 66 al. 4 van het coördinatiedecreet van 22 oktober 1996) en uit de tekst van artikel 146 § 1, 1° DORO ("*... wordt de persoon gestraft die 1° de bij de artikelen 99 en 101 bepaalde ... wijzigingen ... uitvoert, ... of in stand houdt ...*"). Een zelfde redenering moet worden gevolgd voor wat betreft het onderscheid tussen een overtreding zelf van de verkavelingsvoorschriften en de instandhouding van de aldus gecreëerde toestand : zo wordt in artikel 146 § 6, 7° DORO wel degelijk een onderscheid gemaakt tussen het uitvoeren van werken, handelingen of wijzigingen die een inbreuk inhouden op een bouw- of een verkavelingsvergunning en het instandhouden ervan. Strafbaar is immers niet alleen het uitvoeren van een inbreuk op de verkavelingsvoorschriften en de wijziging zonder vergunning maar ook de instandhouding ervan. Indien een inbreuk op de verkavelingsvoorschriften en een bestemmingswijziging voortdurende misdrijven zouden uitmaken – zoals wordt betoogd door het Openbaar Ministerie – had het door de wet- en de decreetgever gemaakte onderscheid tussen uitvoeren en instandhouden geen zin.

2.3.2.

De stelling dat het niet naleven van de verkavelingsvoorschriften en de bestemmingswijziging van verblijfsrecreatie in wonen een specifiek en eigen karakter heeft, overtuigt de rechtbank niet. Anders dan door de vervolgende instantie wordt voorgehouden is ook niet naleving van de verkavelingsvoorschriften en een bestemmingswijziging uitwendig zichtbaar en tastbaar. De wijziging van de bestemming recreatie in wonen en in casu de niet naleving van de verkavelingsvoorschriften is niet alleen iets dat zich in de geest afspeelt van de betrokkenen maar is ook vast te stellen door derden : de betrokkenen laten zich in de bevolkingsregisters inschrijven op het adres als hebbende daar hun hoofdverblijfplaats ; de betrokkenen verblijven in meer of mindere mate permanent in het onroerend goed ; de betrokkenen hebben geen ander onroerend goed meer ter beschikking ; zij verrichten al die activiteiten die een doorsneebezoeker in zijn woonst verricht (eten, slapen, wassen, TV-kijken, ...) in dit pand, ... Het gaat allemaal om indicaties die in hun samenhang beschouwd moeten toelaten te oordelen of aan een bepaald onroerend goed de bestemming permanent wonen werd gegeven en dus de verkavelingsvoorschriften werden overtreden. De omstandigheid dat de bestemmingswijziging niet altijd eenvoudig te bewijzen is en in de praktijk inderdaad "*een dynamisch gebeuren is in die zin dat steeds over een*

ruimere periode moet gekeken worden" neemt niet weg dat de wijziging zich op een bepaald ogenblik voltrekt. De bewijsproblematiek mag niet worden verward met de aard van het misdrijf. Het is niet omdat een bestemmingswijziging en in casu de niet naleving van de verkavelingsvoorschriften in de praktijk niet kan worden vastgesteld door een eenmalige waarneming dat zulks impliceert dat die bestemmingswijziging en die inbreuk zich niet op een wel bepaald ogenblik heeft voorgedaan, om dan vervolgens in stand te worden gehouden.

2.3.3.

Anders dan bij bijvoorbeeld niet-vergunde bouwwerken zal het instandhouden van het overtreden van de verkavelingsvoorschriften en een niet-vergunde bestemmings-toestand in de praktijk wel actieve daden vragen van de betrokkenen en meer vergen dan een louter gedogen. Eens er permanente bewoning is, zal die permanente bewoning maar blijven bestaan indien zij bestendig worden door handelingen van de betrokken bewoners. Dit neemt echter niet weg dat de overtreding van de verkavelingsvoorschriften en de niet-vergunde bestemmingswijziging zelf – eens gerealiseerd – het karakter hebben van een aflopend misdrijf.

2.4.

In het licht van wat hierboven is geschreven heeft de rechtbank de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A en B als volgt aangepast :

Te

A. (...)

1. *meer bepaald door zich permanent in de constructie op het hierna vermelde kadastraal perceel te hebben gevestigd en dus de voorwaarde dat deze constructie enkel geschikt was voor het tijdelijk en intermitterend verblijf van een gezin te hebben overtreden, op 1 december 1996,*
2. *door de sub A1 omschreven toestand te hebben in stand gehouden vanaf 1 december 1996 tot en met de datum van de dagvaarding, zijnde 17 december 2004*

B. (...)

1. *door de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geheel of gedeeltelijk gewijzigd te hebben van de functiecategorie verblijfsrecreatie naar de functie-recreatie wonen, door een gebouw dat gelegen is binnen een zone die op het gewestplan is aangeduid als gebied voor verblijfsrecreatie permanent te gaan bewonen, op 1 december 1996 ;*
2. *door de sub B1 beschreven toestand te hebben in stand gehouden, vanaf 1 december 1996 tot en met de datum der dagvaarding, zijnde 17 december 2004*

en bovendien wordt in fine aan het eerste gedachtestreepje van de tenlastelegging B de volgende woorden toegevoegd :

"met de omstandigheid dat in het decreet van 18 mei 1999 door artikel 54 van het decreet van 12 november 2003 een artikel 192bis werd ingevoegd waarbij het besluit van de Vlaamse Regering van 17 juli 1984 met terugwerkende kracht voor de periode van 9 september 1984 tot en met 1 mei 2000 werd opgenomen"

en heeft partijen daarvan in kennis gesteld met uitnodiging zich te verdedigen. De beklagden worden na de heromschrijving nog steeds voor dezelfde feiten vervolgd.

3. Strafbaarheid van de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A2 en B2 zoals aangepast

3.1.

De beklagden worden vervolgd voor een inbreuk op de verkavelingsvoorschriften (tenlastelegging A1 zoals aangepast), de instandhouding van de aldus gecreëerde onwettige toestand (tenlastelegging A2 zoals aangepast), de niet-vergunde bestemmingswijziging (tenlastelegging B1 zoals aangepast) en voor de instandhouding van deze wederrechtelijke situatie (tenlastelegging B2 zoals aangepast).

3.2.1.

Artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003 houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, wat het handhavingsbeleid betreft (B.S. 22 augustus 2003, inwerkingtreding op die datum ingevolge artikel 12 van dit decreet) heeft aan artikel 146 van het decreet van 18 mei 1999 een derde en vierde lid werd toegevoegd waardoor het instandhouden van de misdrijven bedoeld door artikel 146, eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° niet langer wordt bestraft. Deze depenalisering geldt evenwel niet indien de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdig gebruik werden gepleegd in een ruimtelijk kwetsbaar gebied, of indien zij onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor omwonenden of nog indien ze een ernstige inbreuk vormen op essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake bestemming krachtens het ruimtelijke uitvoeringsplan of plan van aanleg.

3.2.2.1.

Het Arbitragehof heeft met het arrest nr. van 22 juli 2004 dat een antwoord vormde op prejudiciële vragen betreffende de artikelen 146, derde lid, en 149 §§ 1 en 5, van het decreet van het Vlaams Gewest van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals ingevoegd of vervangen bij het decreet van 4 juni 2003, gesteld door de correctionele rechtbanken te Gent en te Dendermonde als volgt geoordeeld : *"Artikel 146, derde lid, van het decreet van het Vlaamse Gewest van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals toegevoegd bij artikel 7 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 4 juni 2003, schendt de artikelen 10, 11, 12 en 14 van de Grondwet"*.

3.2.2.2.

Het Hof heeft er in dit arrest aan herinnerd dat :

- het bevoegd is om wettelijke bepalingen te toetsen aan het wettigheidsbeginsel in strafzaken zoals gewaarborgd door de artikelen 12 en 14 G.W. en artikel 7 EVRM (overweging B.5.5.) ;
- uit de voormelde bepalingen van de Grondwet volgt dat geen enkele gedraging strafbaar zal worden gesteld en geen enkele straf zal worden opgelegd dan krachtens regels aangenomen door een democratisch verkozen beraadslagende vergadering (overweging B.6.2.) ;
- deze grondwetsbepalingen er niet aan in de weg staan dat de wet een beoordelingsbevoegdheid toekent aan de rechter die belast is met de toepassing ervan voor zover zij de bijzondere eisen van nauwkeurigheid, duidelijkheid en voorspelbaarheid waaraan strafwetten moeten voldoen niet miskent (overweging B.6.2.) ;
- uit de artikelen 12 en 14 G.W., artikel 7 EVRM en artikel 15 IVBPR voortvloeit dat de strafwet weliswaar een zekere flexibiliteit mag vertonen met het oog op wijzigende omstandigheden maar dat zij niettemin moeten worden geformuleerd in bewoordingen op grond waarvan eenieder, op het ogenblik dat hij een gedrag aanneemt, kan uitmaken of dat gedrag al dan niet strafbaar is (overweging B.6.3.).

3.2.2.3.

Het eerste geval van strafbaarheid van het in stand houden van een stedenbouwmisdrijf, namelijk wanneer het misdrijf plaatsvindt in een ruimtelijk kwetsbaar gebied zoals omschreven door artikel 146 al. 4 van het decreet van 18 mei 1999, voldoet volgens het Arbitragehof aan de vereisten van nauwkeurigheid, duidelijkheid en voorspelbaarheid waaraan de strafwetten moeten voldoen (overweging B.7.2.).

3.2.2.4.

Het tweede en het derde geval waarin de instandhouding strafbaar blijft, namelijk wanneer er *"onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder"* wordt veroorzaakt voor de omwonenden en *"indien er een ernstige inbreuk is op essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg"* doorstaan de grondwettigheidstoets niet. De begrippen *"onaanvaardbare hinder"* en *"ernstige inbreuk"* kunnen volgens het Hof niet de definitie vormen van een misdrijf zonder ontoelaatbare onzekerheid te creëren. Ook de voorwaarden dat het moet gaan om *"stedenbouwkundige hinder voor de omwonenden"* en om een ernstige inbreuk op *"essentiële"* stedenbouwkundige voorschriften zonder verdere verduidelijking leiden tot onzekerheid. De omschrijving *"onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder voor de omwonenden"* en *"ernstige inbreuk op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg"* hebben volgens het Hof geen voldoende nauwkeurige normatieve inhoud om een misdrijf te kunnen definiëren (overweging B.7.5.).

3.2.2.5.

Het Arbitragehof beantwoordde dan ook de prejudiciële vraag of artikel 146, derde lid van het decreet van 18 mei 1999 het door de artikelen 12 en 14 G.W., art. 7 EVRM en 15 IVBPR gewaarborgde wettigheidsbeginsel in strafzaken schendt bevestigend (overweging B.8.). Zulks houdt volgens het Arbitragehof ook een schending van het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie in (overweging B.10.). Het afhankelijk maken van de strafbaarheid van het in stand houden van een stedenbouwmisdrijf van de aanwezigheid van omwonenden is volgens het Arbitragehof geen pertinent criterium zodat ook op die grond artikel 146, derde lid van het decreet van 18 mei 1999 strijdig wordt geacht met de artikelen 10 en 11 G.W. (overweging B.15.)

3.2.2.6.

Hoewel het Hof in zijn overwegingen aangaf dat anders dan het tweede (onaanvaardbare hinder voor de omwonenden) en het derde geval (ernstige inbreuk op essentiële voorschriften) van strafbaarheid van de instandhouding van een stedenbouwmisdrijf, het eerste geval (de ligging in een ruimtelijk kwetsbaar gebied zoals gedefinieerd in artikel 146 al. 4) wel voldeed aan de vereisten van nauwkeurigheid, duidelijkheid en voorspelbaarheid waaraan strafwetten moeten voldoen, heeft dit het Hof evenwel niet belet om in het beschikkend gedeelte van het arrest te zeggen voor recht dat artikel 146, derde lid, van het decreet van het Vlaamse Gewest van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals toegevoegd bij artikel 7 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 4 juni 2003, de artikelen 10, 11, 12 en 14 van de Grondwet schendt. Uit het dispositief van het arrest heeft deze rechtbank en kamer afgeleid dat artikel 146, derde lid van het decreet van 18 mei 1999 in zijn geheel onwettig was bevonden en niet meer kon worden toegepast.

3.2.3.1.

Deze rechtspraak kan evenwel gelet op het arrest nr. 14/2005 van 19 januari 2005 van het Arbitragehof niet meer worden gevolgd en moet worden verlaten.

3.2.3.2.

Het Arbitragehof heeft met het arrest nr. van 19 januari 2005 zijn standpunt omtrent de ongrondwettigheid van artikel 146, derde lid DORO herhaald doch heeft verduidelijkt dat die ongrondwettigheid uitsluitend betrekking had op het tweede en het derde geval :

B.45. Bijgevolg schendt het bij artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003 toegevoegde derde lid van artikel 146 van het decreet van 18 mei 1999, de artikelen 12 en 14 van de Grondwet, in zoverre die omschrijving "onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder voor de omwonenden" en de omschrijving "ernstige inbreuken op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg" geen voldoende nauwkeurige normatieve inhoud hebben om een misdrijf te kunnen definiëren.

en in artikel 146, derde lid, van het decreet van het Vlaamse Gewest van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals toegevoegd door artikel 7 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 4 juni 2003, werden de woorden “, *voorzover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg*” vernietigd.

3.2.3.3.

Er kan gelet op de beperkte vernietiging van artikel 146, derde lid DORO door dit arrest van het Arbitragehof geen twijfel meer over bestaan dat de instandhouding van een stedenbouwmisdrijf nog slechts in één geval kan worden gestraft, namelijk wanneer de inbreuk werd gepleegd in een ruimtelijk kwetsbaar gebied zoals omschreven in artikel 146, vierde lid DORO.

3.3.

Aangezien de inbreuk op de verkavelingsvoorschriften en de niet vergunde bestemmingswijziging zijn gebeurd in een recreatiegebied en een dergelijk gebied geen ruimtelijk kwetsbaar gebied is in de zin van artikel 146, derde lid DORO, dienen de beklaagde vrij te blijven van straf voor de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A2 en B2 zoals aangepast.

4. De verjaring van de strafvordering

Aangezien de beklaagden enkel nog kunnen worden gestraft voor de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A1 en B1 moet de rechtbank onderzoeken of de verjaring van de strafvordering voor deze feiten niet is bereikt. De feiten dateren van 1 december 1996 terwijl de eerste verjaringsstuitende daad van onderzoek dateert van 26 februari 2002. De rechtbank kan dan ook niet anders dan vaststellen dat de strafvordering voor de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A1 en B1 is vervallen door verjaring, meer zelfs dat ingevolge een post factum decretaal ingrijpen, namelijk het niet langer strafbaar stellen van het instandhoudingsmisdrijf waarvan de beklaagden bij toepassing van artikel 2 al. 2 Sw. genieten, er op het ogenblik dat de strafvordering werd aanhangig gemaakt reeds verjaring was ingetreden.

5. De herstelvordering

Uit wat hierboven werd geschreven volgt dat de strafvordering voor de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A1 en B1 reeds was vervallen op het ogenblik dat de zaak door het Openbaar Ministerie werd aangebracht bij deze rechtbank. Deze rechtbank als strafgerecht kan ook geen kennis nemen van de herstelvordering aangezien die bij de rechtbank slechts aanhangig werd gemaakt op een tijdstip dat de strafvordering reeds was vervallen door verjaring.

Gezien de hierna vermelde artikelen :

Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, art. 11, 12, 14, 22, 31 tot en met 37, 40 en 41 ;

Wet van 17 april 1878 houdende voorafgaande titel bij het wetboek van strafvordering, art. 21 ;

Wetboek van strafvordering, art. 162, 179, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter, 191 en 194;
Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, art. 146 al. 3 ;

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK :

RECHTDOEND OP TEGENSPRAAK

Past de dagvaarding aan zoals aangegeven onder punt 2.

Zegt dat de eerste beklagde en de tweede beklagde
vrij blijven van straf voor de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A2 en B2.

Verklaart de strafvordering vervallen door verjaring voor de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A1 en B1.

Verklaart zich onbevoegd om kennis te nemen van de herstellvordering.

Begroot de kosten gevallen aan de zijde van het Openbaar Ministerie op 171,59 EUR en laat die kosten ten laste van de Belgische Staat.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van
ZEVEN MAART TWEEDUIZEND EN VIJF.

Aanwezig :

alleenrechtsprekend rechter in strafzaken.
substituut procureur des Konings.
e.a. adjunct-griffier.